IN MEMORIAM : EDDY VANLANCKER

vrienden en verenigingsgenoten blikken terug

een overtuigd Mellist en een echte Maat

Standvastig in zijn Mellistische overtuiging heeft hij geleefd en bemind.

Met het overlijden van Eddy Vanlancker verliest de KOMB een bijzonder gewaardeerde oud-voorzitter, een gedreven bestuurslid en bovenal iemand die zijn liefde voor Melle en zijn Mellistische verbondenheid zijn hele leven met zich heeft meegedragen.

Eddy was jarenlang de drijvende kracht achter de KOMB. Ook na zijn voorzitterschap bleef hij zich met volle overtuiging inzetten als bestuurslid en actief lid van de redactieraad van ons vertrouwde Bulletin. Zijn engagement was nooit vrijblijvend. Hij geloofde oprecht in de waarde van onze vereniging, in de verbondenheid tussen Mellisten en oud-Mellisten en in het levend houden van onze gemeenschappelijke geschiedenis en tradities.

Zelf heb ik Eddy leren kennen tijdens mijn internaatsjaren in Melle. Hij was twee jaar ouder dan ik. Mijn eerste herinneringen aan hem dateren dan ook uit die periode, en in het bijzonder van het voetbal. Eddy was een intense en bijzonder gedreven medespeler van ons eerste elftal. Ook toen al liet hij zich kennen als iemand met karakter, enthousiasme en een sterke verbondenheid met zijn omgeving.

Na vele jaren in het buitenland, van 2002 tot 2019, kruisten onze wegen opnieuw tijdens het jaarlijkse KOMB-banket.

Ik herinner me nog bijzonder goed onze eerste ontmoeting na al die jaren. Zijn begroeting was meteen zoals alleen Eddy dat kon:

«Dag Maat!»

En nog voor we goed en wel hadden bijgepraat, volgde al zijn volgende boodschap: ik moest deel uitmaken van het KOMB-bestuur!

Zo gezegd, zo gedaan. Ik trad toe tot het bestuur, en het was uiteindelijk ook Eddy die mij wist te overtuigen om het voorzitterschap van de KOMB op mij te nemen.

Dat typeerde hem helemaal. Eddy was iemand die mensen samenbracht, die enthousiasme wist over te brengen en die zich met hart en ziel inzette voor de vereniging waarin hij geloofde. Hij was niet iemand die aan de zijlijn bleef staan. Als hij ergens in geloofde, ging hij ervoor.

Velen onder jullie hebben Eddy veel langer en veel intenser gekend dan ik. Jullie kunnen ongetwijfeld nog veel meer vertellen over zijn persoonlijkheid, zijn engagement, zijn vriendschappen en de vele momenten die jullie samen hebben beleefd.

Maar één ding kan ik, vanuit mijn eigen herinneringen en ervaringen, met volle overtuiging zeggen: **Eddy was de meest overtuigde Mellist die ik ooit in mijn leven heb ontmoet.**

Zijn verbondenheid met Melle was geen nostalgie, maar een levenshouding. Ze zat diep in hem en kwam tot uiting in alles wat hij voor de KOMB heeft betekend.

Vandaag nemen we afscheid van een man die veel meer was dan een voormalig voorzitter of een actief bestuurslid. We nemen afscheid van iemand die zijn stempel heeft gedrukt op onze vereniging en op de mensen die het geluk hadden hem te kennen.

Dank je wel voor alles, Eddy. Voor je engagement, je enthousiasme, je vertrouwen en vooral voor je vriendschap.

Tot weldra, beste Maat!

Robert Torck
Voorzitter KOMB

Eerbetoon aan een ware Oud-Mellist - Eddy Vanlancker

Als iemand Eddy zei, dan zei men KOMB, en als men KOMB zei, dan zei men Eddy.

Ikzelf heb Eddy jammer genoeg maar een vijftal jaar mogen kennen, aangezien ik pas sinds 2021 actief ben geworden in het bestuur van de KOMB. Maar toch, in vijf jaar tijd leer je een persoon al goed kennen, zeker als je iedere maand twee tot drie uur samen vergadert en aan tafel zit.

Sinds mijn eerste vergadering was er één man die mij duidelijk is bijgebleven, een man die iedere keer duidelijk aanwezig was. Dat was Eddy.

En ja, Eddy had een luide, duidelijke en uitgesproken mening tijdens onze vergaderingen. Dat zullen we allemaal wel onthouden. Maar Eddy was oprecht en zei altijd waar het op stond. Hij was ook een man met humor, en die gebruikte hij steevast in de gesprekken die je met hem had.

Eddy heeft ongelooflijk veel voor onze vereniging gedaan. Ik denk dat je een volledig bulletin zou kunnen vullen met een lijst van activiteiten en gebeurtenissen waar hij bij betrokken was. Laat mij er enkele oplijsten die mij altijd zullen bijblijven als ik aan Eddy denk.

Nummer één was natuurlijk het schrijven van artikels voor het bulletin. Ik weet niet exact hoeveel artikels hij voor het bulletin heeft geschreven, maar ik zal niet liegen als ik zeg dat het er meer dan honderd zijn. Doe zelf gerust de test: neem een bulletin van enkele, of zelfs tientallen, jaren geleden en blader erdoor. De kans dat er een artikel van Eddy in staat, is zo goed als verzekerd.

Ten tweede was hij een lopende encyclopedie over ons College. Hij wist zowel zaken over het heden als het verleden van ons College. Vraag iets aan Eddy en hij wist jou het antwoord te bezorgen, gaande van de oprichting van het College tot bekende of minder bekende oud-Mellisten die hier hebben rondgelopen. En indien hij jou het antwoord niet meteen kon geven, dan kon je er zeker van zijn dat hij zijn onderzoek ging doen en jou het antwoord zou geven wanneer je hem de volgende keer tegenkwam.

Ten derde was hij de man die 'Le Chant des Mellistes' op ons jaarlijkse banket leidde. Sommige jaren ging deze Chant al wat vlotter dan andere, maar dit lag zeker niet aan Eddy! Ik kan mij inbeelden dat dit soms tot enige frustratie bij hem leidde, wanneer menig oud-Mellist, de ene al iets meer beschonken dan de andere, de strofes van het lied niet

echt volgde of door elkaar haalde. Maar bon, ambiance was er zeker wanneer Eddy op het podium stond!

Het was dan ook een even emotioneel als prachtig moment toen de gecomponeerde versie van 'Le Chant des Mellistes' weerklonk in de kerk van Melle tijdens zijn uitvaart. Onze twee vlaggen van de KOMB stonden mooi bij de uitgang van de kerk toen iedereen Eddy nog een laatste groet bracht.

Eddy was een man die het College en de KOMB nauw aan het hart droeg, en dat is iets waar veel oud-Mellisten naar mogen opkijken. De dankbaarheid en het respect die hij voor deze school doorheen zijn leven had opgebouwd, waren groot. Hij rondde zijn WhatsApp-berichten dan ook steevast af met de afkorting 'WMG', wat stond voor 'Warme Mellistische Groeten'. Iets dat mij altijd zal bijblijven.

Het minste dat ik voor Eddy kon doen, is dit artikel schrijven. Eentje in return voor alle mooie en interessante artikels die hij ons heeft gegeven.

Ik zal mij Eddy altijd herinneren als een warme, lieve man. Een man die ontzettend veel heeft gedaan voor onze KOMB, waarvoor we hem voor eeuwig dankbaar zullen zijn. Hij was een oud-Mellist in hart en nieren, een oud-Mellist pur sang.

Ik zal mij ook de vele vergaderingen met hem herinneren, waarna we nog lang konden napraten over alle interessante verhalen van het College. En dat natuurlijk met een goed glas wijn.

Rust zacht, Eddy. En zoals je altijd zelf zei:

Warme Mellistische Groeten!

Miguel Bekaert ('10 - '16)

La découverte soudaine d'une irritation attachante

Na de innemende uitvaart van onze goede vriend Eddy stond het voor mij vast : ik zou het er op wagen deze provocerende titel in zijn eigenste bulletin te voeren tussen de diverse warme en erkentelijke getuigenissen van zijn vrienden en kennissen. Want zijn we het niet over eens dat Eddy er soms wel zijn plezier in vond eens flink aan de zuilen van onze burgerlijke genoegzaamheid te schudden? De echte Vriendschap die wij deelden geeft mij het recht hem ook eens postuum te bedienen op zijn wenken.

Ik heb Eddy, zoals zovele vertrouwelingen van het college, jarenlang gekend en gemerkt hoe hij zwierig en ongeremd in elke omgeving zijn jeugdjaren als een soort levenskompas hanteerde. En zijn jeugd, dat was bij uitstek zijn college. Niemand die zijn pad kruiste zou in zijn galmende basstem aan het relaas van zijn diverse exploten ontsnappen : geniale fratsen met zijn "moaten" die hij later nooit uit het oog zou verliezen, niet te passeren als linksbak, gemiddeld twee hattricks bij elke scholencompetitie, de enige leerling ingeschreven op het internaat die thuis sliep, of zoals ik mij meen te herinneren in een variante beschrijving bij een avondlijke gelegenheid, de enige extern die intra muros mocht blijven slapen om de dag erna te schitteren op het examen wiskunde van zijn inspirerende leraars Dhr. Suys en pater Meyssen. Als Eddy over zijn collegejaren begon greep je mentaal altijd naar een nabije comfortabele stoel.

Ik heb ook de herinnering aan overlegmomenten waar ik de inzichten van Eddy niet kon volgen. Eddy was ook geen man die zocht te pleasen. En je kreeg aan deze kosmopoliet dan ook nooit je gratis woaksessies kwijt. Dan merkte ik bij mezelf dat ik mijn onrustige geest maar best niet in de startboxen naast zijn onstuimig talent voor retoriek zou plaatsnemen want zo riskeerde je de zon nog in het westen te zien ondergaan. En ik moet node dan ook erkennen dat wij bij overlegmomenten soms het grensgebied hebben afgetast van het punt waar argumenteren omslaat in doordrammen. Ik moet iets over empathie in mijn schooljaren gemist hebben, daar spreek ik mijn leraars ooit nog over aan. Maar menigmaal zou hij de volgende dag mij een geruststellend bericht sturen, beëindigd : Mellistische groeten vanwege uw vriend (of "joune maat") Eddy.

Zo overviel mij in de laatste weken voor zijn vertrek deze hoogst ongebruikelijke ervaring : deze levensdolle man slaagde er zelf in deze dimensie van hem te laten waarderen als een eigenschap die je niet kan dissociëren van wat hem kenmerkte en waar je finaal aan gehecht raakte, als de ietwat ongemakkelijke bitterheid van een frisse geuze, finaal en dankzij enige levenswijsheid bovenaan geplaatst op de ranglijst van menselijke geneugten.

Philip Vandaele

“Ik raak hem maar niet kwijt!”

Ik raak ‘m maar niet kwijt, die galm door het ijle deemster van de collegegangen, dat kloeke stemgeluid, de onmiskenbare “sfragis” van Eddy, van mijlenver herkenbaar, waarmee hij ons bij de obligate avondlijke redactievergaderingen op onze plaats aan de redactietafel van zijn onvolprezen bulletin sommeerde, waarmee hij in strakke regie punt na punt van het aankomende nummer afhamerde en waarmee hij punt na punt dat exemplaar in wording lardeerde met anekdotiek over iemand die hij net tegen het lijf was gelopen, over een collegeobject dat hem stoemelings in handen was komen te vallen, over ’n nostalgische mijmering uit zijn eigen collegetijd.

Ik raak ’t maar niet kwijt hoe hij ongezouten, met de hem eigen retorische bombarie zijn meningen over en bedenkingen bij het college- of het wereldtoneel orakelde. Hij nam noch voor God noch voor klein Pierke een blad voor de mond, Eddy, steeds een tikkeltje theatraal, maar altijd een plastisch verhaal.

Ik raakt ’t maar niet kwijt hoe Eddy bij tijd en wijle mij aanklampte en graag ‘s in filologisch overleg, in peripatetische discussie ging over precies taalgebruik en over navenante aberrante fenomenen.

Wij, in hoedanigheid van oud-leerkrachten, raken ‘m evenmin ooit nog kwijt, onze kringnaam “M+CM”, ’n heus epitheton ornans ontsproten aan de lucide creativiteit van Eddy, een predicaat voor “Magisters + College Melle” dat wij graag en apetrots als geuzennaam adopteren. Wij kunnen het nu alleen nog stellen met de onversneden warmte, de onvervalste sympathie die Eddy in die vondst legde en die hij onze sociëteit toedroeg.

Willens nillens zorgde hij voor een vreemde sfeer op de laatste redactievergadering van het bulletin. Ons veilig wapen, waarmee wij elke vaagheid, elke nevel, elke confusie in het redactieproces pareerden, … was plots zoek. Onze ultieme statements "We zullen het 's aan Eddy vragen", of "We moeten dat 's aan Eddy vragen" of "Wat zou Eddy daarover weten te vertellen?" of … stuiterden vruchteloos op de robuuste collegemuren. Verweesd dienen wij nu de redactie van het bulletin te boetseren zonder het metier, zonder de expertise van onze kundige "tafelchef". We zijn het echter simpelweg aan zijn nalatenschap verplicht de continuïteit van het bulletin te bestendigen. Het gevoel bekroop mij bij die laatste redactiezitting dat de hele tafel daarvan doordesemd is tot in de diepste synapsen.

Wij achten ons rijk dat wij genieten van de herinnering dat wij genoten van het privilege Eddy te mogen ervaren als een inspirerende bezieler van zowel het materiële als het immateriële erfgoed van "zijn" Huis van Melle en van "zijn" K.O.M.B., als een fascinerende verhalenverteller rond de ontelbare collegeparafernalia, of over de kromme sepia foto's die hij bij nostalgische zoektochten in muffe archieven en tussen stoffige collecties van het Huis subtiel en behoedzaam in handen nam, die hij alleen al door zijn begeleidende commentaar onschatbaar opwaardeerde.

Dank je wel, Eddy.

Jvc

Over herinneringen en archief

Dat archiefwerk geduldwerk is, en dat dit ook geldt voor het collegearchief, heeft Eddy geweten. Sinds jaar en dag was ons archief een vertrouwde stek voor hem. Samen met Fons Van den Eynden grootboeken met leerlinggegevens uit de 19e en 20e eeuw, palmaressen en KOMB-bulletins doorploegen: het werd een regelmatige afspraak. Met het overlijden van Fons én de coronabesognes op dat ogenblik viel de archiefdeur enkele jaren in het slot.

Intussen werden de bulletins, boekje na boekje en blaadje na blaadje, geduldig ingescand en opgeslagen, allicht bewaard op een harde schijf in het KOMB-archief, maar evengoed in het hoofd én het hart van Eddy. Het is een understatement te zeggen dat Eddy een fenomenale kennis bezat van feiten en feitjes over het college. Bij vragen van buitenaf had je dan ook twee opties: de lange weg, waarbij je minutieus alle bronnen moest napluizen, of de korte weg, waarbij je gewoon de vraag kon stellen aan Eddy. De kans was groot dat je met optie twee al een heel eind ver kwam.

In 2024 werd begonnen met de digitalisering van de grootboeken met inschrijfgegevens van leerlingen. Vandaag is de periode 1837 tot 1851 afgewerkt. Wellicht hadden we deze klus tijdens de vele namiddagen efficiënter kunnen klaren, maar nooit gezelliger dan samen met Eddy. Eddy dicteerde rechtstreeks vanuit het Grand Livre om na een hele rits uitweidingen dan toch te landen bij de vraag: 'Bij wie waren we nu weer gekomen? Oké, dus 14 jaren zitten in het systeem, nog 175 te gaan. Goed bezig.' Dat we traag vorderden, was het minste van onze zorgen.

Recent viel ook het oog op de schelpencollectie. Ongeveer 1000 schelpen werden samen met hun etiket in evenveel gevouwen kartonnen doosjes geplaatst. We kregen advies van het Huis van Kina en in een mail van juli jongstleden deed Eddy een voorstel voor de werkwijze bij de inventarisatie en de invoering in de computer. Met dat werk werd in augustus gestart. Hij ging aan de slag en vormde hierbij een duo met Patrick Haegeman, vrijwilliger van erfgoedcel4sprong.

digitaliseren van de schelpen collectie (6 juli 2026)

Samen met Eddy, Nicolas Vanaise, Lieve Declerck, Johan Van Cauwenberghe en mezelf werd een maandelijkse werkdag vaste prik. Maar je hoefde bij Eddy niet echt aan te dringen om in de tussen liggende weken in het archief verder te werken met de grootboeken. Het positieve antwoord kwam steevast nog vooraleer je de vraag kon afmaken. Zijn mails eindigden met de voorspelbare afsluiter: 'Deze oer-Mellist zal er zijn en kijkt er zelfs naar uit. Warme Mellistische groet.'

Binnenstappen in het archief betekent telkens opnieuw even terugdenken aan Fons. Dat wordt vanaf nu terugdenken aan Fons én Eddy, de oer-Mellist die er altijd bij zal zijn. Hij is nu zelf een onveranderlijk deel geworden van de rijke geschiedenis van het Huis dat hem zo dierbaar was. Dat is voor ons, en hopelijk was het dat ook een beetje voor hem in die laatste moeilijke dagen, een troostende gedachte.

Jan De Gendt

Ancien Ami de Melle

Adieu Eddy on t'aimait bien tu sais,

Ancien de Melle au coeur franc et fidèle.

Eddy, je hebt allen die je dierbaar zijn en ons de KOMB veel te vroeg verlaten.

Je hebt je jaren ingezet voor jouw COLLEGE en hebben we kunnen rekenen op jouw onvoorwaardelijke trouw aan de geest van de KOMB, au coeur fidèle.

We hebben je ook heel frank gezien wanneer het om jouw COLLEGE of de KOMB ging, au coeur franc.

Tijdens onze zoektochten in het archief van het college was er steeds een weetje of anekdote die je wist te vertellen in jouw eigen warme stem.

Telkens we elkaar zagen of spraken was jouw aanspreek AH JA NICO en dan volgde onmiddellijk je hele gedachtengang.

Toen je vorig jaar je vijftigste alumni jaar vierde op ons banket had je het over hen die te vroeg waren heen gegaan niet vermoedend dat jij hen zo kort nadien zou vervoegen.

Eddy hou hen daar bezig zoals je dat hier met ons deed.

De KOMB verliest steun en dat laat sporen maar weet

Eddy au coeur franc et fidèle va l'âme en paix, pour nous tu y sera toujours.

